

„Prišiel som ťa navštíviť“

*Ako sa modliť srdcom nám ukazuje tento dojímavý príbeh
jednoduchého žobráka z Paríža.*

Príbeh bol dokonca uverejnený aj v jedných parížskych lokálnych novinách.

Väčšinu času trávil Paul vonku. Jeho zvlášť obľúbeným kostolom bol Kostol sv. Jakuba v Paríži. Pri vchodových dverách žobral a prosil o almužnu. Jeho verným spoločníkom bola vínová fľaša. Zožierala ho cirhóza pečene a iné choroby, a farba jeho tváre neprezrádzala nič dobré. Ľudia z tejto

mestskej štvrte čakali už iba na to, že tu jedného dňa nebude. Nikto z nich sa o neho zvlášť nezaujímal.

No vo farnosti bola jedna dobrá duša, pani N. Veľmi ju trápilo, keď ho videla vždy tak samého a preto sa mu častejšie prihovarila. Všimla si, že Paul ráno opúšťa svoje miesto pri vchodových dverách a ide do kostola. Tam si sadol na stoličku v prvom rade, presne pred bohostánok. Jednoducho tak... zdalo sa, že nič nerobí. Jedného dňa sa ho pani N. spýtala: „Všimla som si, že často chodíš do kostola. Čo

tam robíš, keď tam sedíš celú hodinu bez toho, že by si voľačo robil? Nemáš ani ruženec ani modlitebnú knižku a niekedy si dokonca aj trochu podriemeš. Čo vtedy robíš? Modlíš sa?“

„Ako by som sa mohol modliť! Odvtedy, čo som bol malý a chodil na náboženstvo, uplynulo veľa času, všetky modlitby som už zabudol. Už žiadnu neviem. Čo tu robím? Je to úplne jednoduché: Idem k bohostánku, tam, kde býva Ježiš vo svojom domčeku úplne sám, a poviem mu: „Ježiš, to som ja, Paul! Prišiel som ťa

navštíviť!“ , potom ešte chvíľu zostanem, aby tam bol aspoň niekto.

Pani N. zo seba nevydala ani hlásku. Už nikdy nezabudne na to, čo práve počula. Dni ubiehajú, jeden ako druhý. Ale prišlo, čo muselo prísť:

Jedného dňa Paul zmizol spred kostola. Bol snáď chorý? Alebo zomrel?

Informovala sa a zistila, že je v nemocnici. Ide ho navštíviť. Chudák Paul sa má veľmi zle, je napojený na mnoho hadičiek a jeho tvár má už sivú farbu, tak ako je to typické pre zomierajúcich. Lekárska prognóza nemohla byť horšia. Nasledujúci deň príde pani N. opäť a je už pripravená na smutnú správu. Ale nie! Paul sedí na svojej posteli úplne vzpriamený, je čerstvo oholený, má živý pohľad a vyzerá úplne premenený. Z jeho žiarivej tváre vychádza

pohľad neopísateľného šťastia. Madam N. si pretiera oči... Ale áno, je to predsa len on!

„Paul, to je neuveriteľné, veď ty si vstal z mŕtvych! Ty už nie si ten istý, čo sa to s tebou stalo?“

„No, bolo to dnes ráno, bolo mi veľmi zle; potom som zrazu uzrel niekoho tu, na konci mojej posteľe. Bol to krásny muž, neopísateľne krásny... To si ani nevieš predstaviť! Usmial sa na mňa a povedal: „Paul! To som ja, Ježiš! Prišiel som ťa navštíviť!“

Prameň: 'Medjugorje, die 90er Jahre', Sr. Emmanuel, Parvis Verlag

